

INMUGURIRI

Revistă Literară-Artistică-Socială

Director : Prof. Dr. VIRGIL TEMPEANU

Monumentul Grănicerilor din Fălticeni

REDACTOR :

Mihail D. Havriș

FALTICENI

„I N M U G U R I R I“

Revistă Literară - Științifică - Artistică - Socială

Abonamentele de sprijin sunt bine venite, menționându-se numele fiecărui abonat într'o rubrică specială.

Acelora ce li s'a trimis 3 numere din revista «Inmuguriri» și nu le-a refuzat, sunt considerați ca abonați.

Rugăm stăruitor pe cetitorii noștri să ne trimită cât mai neîntârziat abonamentul; avem nevoie de sprijinul prețios al cetitorilor noștri.

Nu întârziați. Sprijiniți o revistă românească.

A apărut al doilea număr din Biblioteca Revistei «Inmuguriri»: «Cologviu trist» de Dumitru Loghin.

De vânzare la librării și la Redacția Revistei „Inmuguriri”.
Prețul 15 lei.

Prețul abonamentului la revista „Inmuguriri”: pe un an 60 lei și pe jumătate an 30 lei.

Farmecul poeziei noastre populare în Streinătate.

Suntem crescuți de unitara școală românească în tradiția literaturii culte și clasice și nu prețuim de cât din modă, ași zice din snobism, literatura poporului. Rousseau, Herder, Hamann, Percy, Goethe ș. a. m. au stârnit interes pentru cercetarea și prețuirea ei și, primind acest imbold, folcloriștii noștri — tagmă aparte de literatura cultă — începând cu al nostru Russo și cu Alexandri, au înjghebat o puternică mișcare în acost scop. Volume impunătoare ne stau în față.

Dar literatura „cultă“ a trecut aproape indiferentă pe lângă această operă, așișând tot mai mult un europenism strein de specificul nostru național.

Cercetătorii literari din Apus însă nu vor să țină seamă de această literatură. Ei vor autenticitate etnică și aceasta o caută numai în produsele spiritului românesc popular cu minunatul Creangă dimpreună.

Iată de ce ascultătorii din München ai cursului despre poezia românească mi-au cerut — și aici se ține seamă de cererile lor — să le vorbesc **mal ales** despre poezia poporului, în care poezie descoperă un farmec deosebit.

Nu doară că literatura germană n'ar avea și ea literatură populară — o, nu, dimpotrivă, au, **mai ales** epică, una așa de bogată! — dar această poezie **e alta** de cât cea românească. Farmecul celei germane stă în acea veselă gingășie, în acel joc zglobiu și șăgalnic al simțimântelor. Firește răsună și în ea tristețea; dar nu inima sfâșiată din bocetele noastre, nu durerea de a mânca pâinea stropită cu lacrimi a surghiunitului, nu cântecul de adânc dor al doinelor, nu întâlnești frumusețea aspră și de original suprapământesc a baladelor noastre — a lui „Corbea“ de pildă, sau a acelei neasemănate „Miorița“, suspin unic și nespus de mișcător redat în formă de povestire, lirism îmbrăcând

forma epică, având muzicalitate individuală, lăuntrică, străbătută de tonalitate minoră, sentimentală.

Acel „foaie verde“ al cântecelor noastre invederează caracterul liric, arată anume colorit sentimental care plutește peste cântece și care se poate schimba, schimbându-se odată cu aceasta, simbolic, și numele floarei.

Cântecul nostru românesc, care ne cuprinde sufletul întreg dela Munte la Bărăgan și Mare, e concentrat în doină. Cuvântul doină poate fi lituanian (daina, plural dainos), de aceea unii cercetători îl consideră „exclusiv lituanian, negăsindu-se în altă limbă“ dar ființa ei este românească, de oarece, la noi, este altceva de cât un biet „cântec lumesc în contrast cu cel religios“ : e cântecul nostru național, necuprinzând nimic strein de mentalitatea și mediul românesc, mișcându-se mai ales în situații trecute, nepomenind aproape nimic de împrejurările actuale în care trăiește poporul.

Germanii au cerut și au început revizuirea Istoriei lor literare după criteriul specificului național. Elemente streine de rasă ar fi introdus note nepotrivite în literatura națională ; au reușit să impună, stăpânind presa, o scară de valori factive, exagerând meritele unora, trecând sub tăcere sau sub prețuire unele valori reale. Și toate acestea, în multe privințe, nu fără dreptate.

Când vom face și noi revizuirea valorilor noastre literare ? Și aceasta nu după criteriul „european“, ci după acela care să stabilească ierarhia valorilor în legătură cu exprimarea cea mai credincioasă, curată și frumoasă a ființei noastre naționale.

Ar rămâne, poate, puțină poezie, dar poezie adevărată și românească și am avea și noi ce să înfățișăm streinilor, cari vor să fim noi, aceia de la Carpați și Bărăgan și să nu repetăm întâmplarea hazlie a ciobănașului breton. O știți ? Ua pictor mare călătorea, în tovărășia unui Mecena, prin Bretania, întâlniră pe o câmpie o turmă de oi și un

ciobănel pitoresc în costumul rustic. Pictorul, neavând timp să-l zugrăvească, îl pofti să vină într'o zi în atelierul său. Vă puteți închipui ce ochi a căscat artistul, când a văzut intrând pe uşe un picu cu pălărie tare, cu lavalieră şi în mână cu umbrela lui bunicu-său. Se gătise, biet, ca pentru „poză”. Ei bine „poza” aceasta de gentilomi parizieni, care ne prindea, poate, odată, pe timpul lui N. Bălcescu, nu ne mai stă de loc astăzi bine.

Să ne înfăţişăm lumii așa cum suntem: în zeghe și suman !

München, Aprilie 1936

Virgil Tempeanu

N O S T A L G I I

Bătrâne dud,
Sub umbra ta ascunzi comori
Ce nu le-aş da pe-o lume,
Sub umbra ta de-atâtea ori
M'ai rechemat din alte lumi
Pe nume.
De n'am putut ca să-ţi răspund
Mă iartă, nu-s de vină,
Eu fi-am cântat în depărtări,
În amurgiri de fredonări,
Duiosu-fi cânt
Şi ca un sfânt
Te-am găzduit în pieptul meu

Şi mi-am făcut din chipu-ţi drag
Un Dumnezeu.
Parcă te văd bătrân străjer
Al casei scunde lângă prag,
Cu biata mamă 'n umbră,
Gândind la mine, plângând spre cer,
Îi mângâi faţa sumbră.
Din alte lumi mă 'ndemni mereu
Să stau cu tine 'n seri la sfat,
Cum stam adeseori de Paşte.
Dar, dac 'ar fi să ne 'ntâlnim
Ai plânge tu, aş plânge eu,
Căci nu ne-am mai cunoaşte . . .

Crişan Şluteica

Amintirea luptei dela Spătăreşti

Să nu uităm că în ziua de 14/27 Ianuarie 1936 s'a împlinit 18 ani dela lupta de pe dealul Spătăreştilor pentru apărarea oraşului Fălticeni de către Regimentul 2 Grăniceri contra Corpului II de bolşevici.

Ca să înţelegem rostul acestei lupte ar fi fost de o importanţă convârşitoare să fi reamintit semnificaţia zilei de 14/27 Ianuarie 1918 pentru existenţa neamului românesc.

Dar din lipsă de spaţiu nu ne putem arunca nici măcar o

privire foarte sumară asupra situației vechiului Regat în ziua de 14/27 Ianuarie. 1918.

Totuși extrem de fugitiv să vedem din cauzele, care au contribuit la victoria dela Spătărești, numai aportul adus de populația civilă a orașului Fălțiceni și aportul adus de armată.

— Populația civilă a știut să lase pe Colonelul Rădulescu Dumitru de atunci, azi General pensionar, să lucreze așa cum i-au dictat împrejurările.

Dacă populația ca și autoritățile civile nu și-ar fi păstrat liniștea, calmul necesar, casele acestui oraș ar fi fost transformate atunci în torțe arzătoare, orașul ar fi fost o ruină.

— Aportul adus de Regimentul 16 Dorobanți.

Sectorul ocupat de acest regiment era Pașcani-Miroslovesți cu ordinul de a opri hoardele ruse să înainteze armate sau nearmate prin Pașcani spre Iași cu scop bine precizat.

Prin zidul format de piepturile oțelite ale bravului regiment 16 infanterie înaintarea trupelor ruse spre Iași a fost oprită.

— Aportul adus de Regimentul 2 Grăniceri după cum am văzut mai sus a fost mare. Au salvat orașul Fălțiceni de jaf, foc și distrugere.

Drept recunoștință pentru soldații morți în apărarea orașului, locuitorii fălțicineni le-au ridicat eunoscute statuie a grănicerilor, a cărui înaugurare a avut loc în ziua de 24 Septembrie 1922.

Chipul de grăniceri turnat în bronz de sculptorul Burcă, reprezintă simbolul victoriei și al eroismului soldaților din Regimentul 2 Grăniceri.

Recunoștința cetățenilor pentru eroii luptei dela Spătărești nu s'a mai aratat încă dela 27 Ianuarie 1932, când în sala Bayer, s'a sărbătorit cu toată atenția cuvenită și cu care ocazie fostul primar d. Jenică Tatos a citit proclamația de onoare a d-lui General D. Rădulescu și o stradă a primit numele său glorios.

Cauza uitării sărbătoririi anuale, este necunoașterea importanței capitale a luptei dela Spătărești și a rolului avut

de Regimentul 16 Dorobanți în sectorul Pașcani-Miroslovești prin oprirea hoardelor bolșevice de a înainta spre Iași.

Județul Baia în Ianuarie 1918 prin acțiunea Regimentului 16 Dorobanți și a Regimentului 2 Grăniceri a fost un Thermopile, a fost defileul moral al Moldovei, de piepturile cărora s'au izbit înaintarea trupelor bolșevice spre Bucovina și spre Iași și cari ar fi avut urmări incalculabile pentru existența libertății neamului românesc.

Prin Spătărești s'a salvat nu numai neamul românesc dar și Europa centrală și occidentală de la dezastrul prin oprirea întinderii bolșevismului.

Să nu uităm apoi că lupta dela Spătărești este un admirabil exemplu de încredere oarbă reciprocă între ofițeri și trupă.

Pildă de iubire fără margini care există între comandanții și oștașii români.

Pildă de disciplină cea mai neîntrecută, cu devotamentul, abnegația, ascultarea, supunerea și respectul față de șefi.

Spătăreștii, admirabil exemplu de dispreț de moarte ! Cam treisute grăniceri români țin piept 24 ore contra 10.000 bolșevici înarmați până'n dinți.

Deși un ger năprasnic, ei n'au părăsit pozițiile, hotărâți să moară până la unul.

Spătăreștii, admirabilă lecție pentru tineretul actual, de iubire sublimă pentru Patrie.

Trebuie să înțelegem cu toții simbolul Spătăreștilor ; să'l reînviem, să'l sărbătorim în fiecare an, așa cum merită.

Lupta dela Spătărești este o fală a Fălțicenilor, o fală a neamului românesc.

Colonel P. Seicărescu

T o a m n ă .

Nourii s'au lăsat

vlog peste sat.

Susură ploaia la geamuri.

Prin des-uisate ramuri

se vaetă vântul.

Pământul

avid burete,

și-adapă gurile uscate de sete.

Mor florile !

Ciorile

acerb croncănesc.

Prohodesc

de 'nmormântare

florilor,

foilor,

moarte 'n cărare.

Amurg cernit.

Tu

sufleș obosit

gemi cu vântu,

cu ploaia plângi

și sub noian de gânduri te frângi !

D. Bouleanu

Pe urmele Olimpianului.

de Prof. Dr. V. Tempeanu

Ca adevărați pelerini culturali pornim, din gara de Apus a Ienii spre Mecca literaturii germane și — putem lăsa o clipă șovinismul — joc însemnat al culturii universale: Weimarul. Drumul, asfaltat ca în craș și adumbrat de plop și decorativi, trece prin pădurile de brad turingiene, prin câmpiile de orz lucrate migălos și cu chibzuială.

Dimineața, la ora 8, pe o vreme însorită, am ajuns.

Grüs Gott, tritt ein;

Bring Glück herein!

ne salută inscripția din casa unde găzduim.

Orășelul e așa cum l'am visat: liniștit, curat, plin de grădini, cu ferestrele caselor împodobite cu flori. Prin urmare iată-ne acolo unde a trăit cel ce-a făcut, împreună cu marele său prieten și protector Marele Duce Carl August, dintr'un sat, pe ulițele căruia răsunau melancolic tălângile cireadei venind de la pășune, reședința Muzelor! E totul plin de amintirea Lui; trăiește însuși acest colț pitoresc german numai din aceste amintiri, căci ce-ar însemna Weimarul fără căminurile lui Goethe și Schiller, fără statuia lor înfrățită din fața Teatrului, fără piața Frauenplan, fără modestul palat al Marelui Duce [Wittumspalais], fără șintirumul care închide în Cripta Princiară liniștirea de veci a spiritului creator?

Primul drum al pelerinului de pretutindeni duce spre Frauenplan, o piațetă nepretențioasă, cu o fântână fără nimic deosebit, ridicată de marea ducesă rusă Maria Pawlowna; dar, lângă clipocitul mulcomit al ei, este locul cel mai bun de privit casa Titanului. Și ea o casă germană ca altele, aliniată frumos cu vecinele sale, având două caturi, acoperiș de țiglă, ca intrarea că la orice burghez mai cuprins, străjuită însă, ca semn de cinstită, de placa amintitoare.

Intrăm într'un coridor mic, împodobit de trei stațul de bronz înegrit și ne urcăm pe scara strejuită de statui antice și deseme grecești. Camera galbenă, roză, de majolică, a lui Juno, a lui Urbino: așa se înșiruesc 25 de încăperi-muzeu, purtând fiecare grele amintiri, prețioase comori de suflet, obiecte de cult de sanctuar, vestigiile geniului uman înfrățit cu Divinitatea.

Iată, de pildă, în sala roză ne întâmpină gingașele deseme ale Angelikei Kauffmann, care-l reprezintă pe Goethe ca Orest în «Ifigenia». Tot aici e bustul Cristianeii, soția lui Goethe, cu' fața-i durdulie din care ies în evidență buzele sensuale și nasul mic, încadrat de păr negru, căzând pe frunte în numeroși, mici cârlionți.

Tot aici e bustul ducesei Ana Amalia, mama lui Carl August, Mecenatele german, urmaşul lui Hermann von Thüringen de pe vremea lui Vogelweide.

Lumina din cele două mari ferestre cari dau în Frauenplan se opreşte pe desemnul în cupru al lui Peter Vischer reprezentând pe Luther care arata conştiinţei legate la ochi — poporului — pe Crist Mântuitorul.

În camera de majolică este statuia Olimpianului încununat, alături de augustul său prieten Carl August, simpatic în gravitatea sa neprefăcută. Trecem apoi în Camera Marelui Duce. Tabloul îl zugrăveşte așa cum era el: blând, omenos, fără poză, comod, privind duos din bunii ochi adânci, albaștri. Nu vezi în el pe Suveranul cu mustățile belicoase, țepoase, cu privirea încruntată și pumnul pe sabie, par'car spune: „în genunchi, plebe, admiră-mă!” nici pe decorativul stăpânit de toate ordinele și culorile cari să-l deosebească de muritorii de rând, ci e acel Carl August care vedea în Goethe un prieten sincer, care-i lua apărarea în contra oamenilor de stat suficienți și ridicoli și care spunea poetului, când regele Saxoniei i-a adus o decorație, acasă, la Weimar și el i-a cerut voie — cum e obiceiul — s'o poarte, așa spontan, natural, cum îi era firea și-l făcea atât de simpatic: „Hai! hai! cutră bătrână, nu mai face mofhuri!” (să mi se lerte traducerea cam... populară, dar sensul te ispitește grozav să traduci așa în românește.

E îmbrăcat în tunică simplă cu nasturi galbeni, ca un călăreț.

În fund se profilează Wittumspalais-ul. În fața unei oglinzi se privește Voltair ironic. Incolo? o mică bibliotecă, simplă, albă, cuprinzând cărți de știință, unele scrise de mâna poetului. Dar ce ne ademenește din uşe? Capul enorm al frumoasei Juno Ludovisi, în plină lumină, ne poștește în încăperea ei, fostă odaie de primire. Aici plutește suflul Antichității. Desemnul Nunții Aldobrandine (copie de Meyer) arată pete de umezeală și vechime. Pe masă o Victorie. De-asupra ușilor fresce mitologice, din cari îți iese înainte Zeus care bea din mâinile lui Amor băutura dragostei. Până și soba de zid, comună, încadrează în ea o plachetă de bronz, inchipuind o Vestală care păzește focul sacru.

Dar nerăbdarea noastră îl caută pe Goethe-omul; vrea să-l surprindă în viața lui terestră, ca apoi să se mire, desigur, că a putut fi și el om. Trecem în odaia lui de lucru, respectos împrejmuită cu frânghii de pază. E așa cum a fost lăsată de el în ziua care a fost cea de pe urmă. Ce contrast cu odăile amintirilor poetice și ale trecutului său e acest laborator al Frumosului veșnic! Ce simplu, ca un visător sărac.

a trăit bogatul risipitor de armonie! Odaia sa de lucru, mare dar joasă, e podită cu scânduri de brad albe, poleite doar verzui de lumina care intră prin cele două ferestre mari, largi deschise, din grădina succulentă, primăvăratecă. Ciripit de păsărele pătrunde odată cu razele de soare filtrate prin frunzișul boschetelor.

Masa rotundă, simplă, cărpită chiar la un colț cu o bucată de lemn, păstrează petele de cerneală de atunci, cutia veche, grosieră, cu călimara mare, greoaie, demodată, butoiușul cu nisip de uscat scrisul, penna de gâscă. Aici scria Eckermann secretarul său, după dictatul poetului care se plimba. Alături scaunul cu pernița pe el. O bibliotecă dealungul păretelui. Lângă fereastra din stânga strejuește măsuța pe care și azi, ca atunci, așteaptă farfuria cu pământ pentru cercetări agronomice. Oglindă mică, perdele negre, sobă de zid cu trei fride suprapuse, un dulap de lemn de paltin: atâta i-a trebuit poetului ca să se simtă bine, departe de stradă și larma vieții, în cămara de pustnic, așa cum în castelul somptuos din Wartburg a trăit Luther în odaia călugărească în care a avut viziunea clipelor de misticism, așa cum Eminescu scria „la masa lui de brad“. O ușă încadrată în pervazuri de lemn de nuc duce în odăița în care dormea și a murit Nemuritorul, Neschimbată din dimineața zilei de 22 Martie acum 103 ani.

O chiliuță verde de schimnic, afumată, cu o singură fereastră spre grădina. Aceleași scânduri albe pe jos. Patul de brad, în colț, cu plapuma veche de mătasă. La perete un covor negru cu răuri verzi. Pe măsuța de noapte o cană, cească, sticlă cu medicamente. O altă măsuță pentru spălat are lighenaș, burete, căniță de pământ, ca ulcelele noastre din Iarmaroc. Scaunul lung în care a închis ochii cerând mai multă lumină. (Ce singurătate! Ce l'a făcut să se ascundă aici, în această cușcă, pitită sub încăperile-i impunătoare? Și să moară aici, simbolic, disprețuind parcă pământescul care a purtat flacăra sacră, mistuindu-se ca un vas de arame rare, care lasă în urma lor scrumul ce totuși a fost vrednic să le ardă?)

Ne întoarcem, copleșiți de sentimente în luptă cu ele înșile, pe o scară în spirală, luminată de un geam oval, colorat, reprezentând un sfânt cu Evanghelie și cruce, spre catul amintirilor mai strâns legate de omenesc și de poezia Goetheană. Aici a locuit fiul său August.

În camera tinereții sunt portretele părinților (de Juncker) și al familiei întregi (de I. C. Seekale): bătrânii, Goethe copil jucându-se cu un mieluț, sora sa Cornelia, copiii în rochia lungă a vremii, dându-i aier prea serios pentru frageda ei vârstă. Iată și portretul, făcut de Goethe, al Corneliiei cu ovalul fin. Alături figurina Maximilianeii Bréntano

(urmare în numărul viitor)

1932-1936

Cu numărul de față încheiem anul al 4-lea.

Ni se va reproșa că în anul al 4-lea revista nu s'a scos lunar. Cauza?... o știți cu toții..,

Am spus-o în numărul trecut și o repetăm.

Vom înfrunta atitudinile și fapta celor ce ne dușmănesc și vom căuta ca să ne ținem de cuvânt : să dăm „înmuguririlor“ o apariție regulată.

Revistele de pretutindeni — ca și noi — au de întâmpinat numai o singură dușmănie — a acelor ce se sustrag de la plata abonamentului. Aceștia sunt și dușmanii culturii...

4 ani împliniți de când mergem pe calea deschisă de noi, luminată de cele mai curate și frumoase năzuinți, cu un program de manifestare tinerească, pusă în slujba sufletului românesc și-a Frumosului veșnic,

Rezultatul? Un ideal pentru care luptăm.

1932-1936. Patru ani de viață, de muncă, în care timp am întâmpinat decepții dar și bucurii.

Colecția «Înmuguririlor» — un volumaș ce indică o perioadă de realizări, arată rodul unui idealism sincer și senin, irosirea focului sacru al tinereței.

Am oferit tot ce sufletește sau intelectualicește un cititor rafinat ar pretinde.

Am fost vatră de înmuguriri pe care le-am înconjurat cu acea dragoste de ideal, cu acea grijă de a ține aprinsă candela sufletului românesc și a Frumosului veșnic.

Ne-am înfrățit pe calea scrisului cu cei din provinciile alipite, stăruind în desființarea barierelor.

Pretindem chiar a ni se atribui încurajări cu rezultate îmbucurătoare.

Mugurii au plesnit ; au dat în floare și fructul stă gata să se dăruie ca roadă.

Am apărut de două ori într'un an. Și totuși pentru noi este o biruință.

Perseverența noastră e una din calitățile firești, susținută cu obolul atâtor suflete nobile ce ne-au înțeles dela început.

Noi, am știut că facem bine prin manifestările noastre și, aceasta rezultă din volumașul ce este alăturat la celelalte din bibliotecă, și, mai mult 'din cuprinsul scrisorilor simțite ce am primit la redacție în timpul acesta.

Rezultatul cel mai bun care ne umple sufletele de bucurie, este cea lăgătură fericită între noi și sufletele celor îndrăgostiți de citit din țară și de pe alte meleaguri mai îndepărtate.

Din marele număr de cititori, admiratori, adevărații și marli noștrii prieteni, ne ajută să mergem înainte.

Acestora cât și celor ce ne-au înțeles și ajutat până acum, le trimitem salutul nostru de recunoștință.

Totodată ținem să atragem atenția, în pragul celui de-al 5-lea an, și a ruga pe restanțieri să se pună la curent cu plata abonamentului și pe domnii abonați să achite cu anticipație abonamentul.

Este un drept al nostru, garanția existenței și apariției regulată a „Inmuguririlor“.

Cei ce nu vor să ne răsplătească munca și caută să se sustragă de la datoriile ce au, să ne-o spună răspicat ca să știm. De nu, îi vom cunoaște mâine, când vom face un bilanț care va fi un bilanț al onoarei, al cinstei. M. D.

Informațiuni culturale.

Distincți. În urma intervenției d-lui Prof. Univ. Dr. S. Măndrescu și a recomandării d-lui Prof. Dr. Virgil Tempeanu, lector la Univ. din München, M. S. Regele Carol al II-lea a binevoit să acorde «Meritul Cultural» următoarelor personalități din München: Prof. Univ. Dr. Eduard Hartl, Consilier intim Prof. Karl Vossler, fost Rector, Prof. Dr. Karl von Müller fost Decan și Hans Thierfelder, Secretarul general.

Confertiță despre România. Directorul nostru a ținut Radio-Mün-

chen, la 3 Martie crt., la „Ora Femei” conferința comemorativă despre „Carmen Sylva și scriitoarea germană Lina Sommer”.

D-sa a arătat din corespondența urmată între aceste două nobile femei, sufletul ales, cu simțiri profund omenești, sincere și iubitoare, ale celei ce-a fost regina noastră iubită Elisabeta a României.

Dragostea de Țară și de poporul românesc străbat toate aceste scrisori adresate unei compatrioate și nefiind destinate publicității.

Conferința va apărea în întregime în „Revista Germaniștilor Români” de sub direcția d-lui Prof. S. Mândrescu.

Tot directorul nostru ține la Univ. München, în semestrul de vară, un curs destinat studenților tuturor Facultăților, despre „Poezia Românească” cu probe în limba germană.

— În editura Revistei «Inmuguriri» vor apărea în curând și alte broșuri de poezii, nuvele și folklor.

Au apărut până acum în biblioteca „Inmuguriri” :

No. 1. Mănăstirea Slatina de Ioan Lungu și Mihail Havriș.

No. 2. Cologviu trist — poezii — de Dumitru Loghin.

— Dl. Loghin D. cu al său „Cologviu trist—poezii — a avut un frumos succes.

Diferite reviste din țară, prin o critică bună apreciază talentul său poetic.

— Aflăm cu deosebită bucurie că mult apreciatul nostru colaborator și publicist, d-l Mihail Șerban, a dat un roman unei edituri din București.

După «Infirmii» care va apare în săptămâna cărții, acest al treilea roman dovedește pe deplin că așteptările publicului cititor nu sunt înșelate. Reproduc dintr'un interviu luat maestrului E. Lovinescu în 1934 „Despre scriitorii fălțiceni”, următoarele rânduri :

«După cum viața periferică a Fălțiceniilor a intrat acum vreo treizeci ani în primele volume ale lui Sadoveanu, vestesc concetățenilor că li se pregătește un nou romancier, în a cărui operă vor juca vestmânt literar multe din cele trăite și întâmplate la Fălțiceni. Nu ne poate decât bucura-

Horia Miclescu — „M A Z U R U” — nuvele

Ed. Cartea Românească

Debutul d-lui Horia Miclescu reînvie o formulă literară, pare-se învechită, care, totuși, constituie și azi o albie dela care un anumit „suflet” nu se poate îndepărta, deoarece este însăși expresia artistică a unei stări emotive permanente, care a creat semănătorismul și, am putea spune, întreaga literatură moldovenească ; semn că isvoarele amintitului curent literar n'au secat, ba, mai mult, țâșnesc bogate la intervale de timp mai mari sau mai mici.

Arta este înainte de toate sensibilitate și-apoi tipar de cuvânt scris. Semănătorismul a fost rezultatul acestei stări emotive prelungite, născut odată cu sufletul moldovenesc realizat desăvârșit de Sadoveanu, și fără grija de a dispărea vreodată. Literatura moldovenească și azi și peste câteva decenii va fi aceeași. Se va ajunge doar la o „îmbo-gățire” a vocabularului, dar atmosfera va rămânea pururi aceeași după cum va rămâne și „sufletul”.

D-l Horia Miclescu este moldovean. O calitate mare, pe care, desigur, o regretă mulți. A publicat prima carte, fără vâlvă, fără reclame mincinoase, și cred că întâmplător la o editură mare ca aceea care l-a lansat — modest, cu acea modestie caracteristică provinciei din care face parte.

Am luat în mână „Mazuru”. volumul de nuvele al d-lui Miclescu, jenat parcă de puținele lui pagini. L-am parcurs cu curiozitate și nerăbdare și am găsit într’ânsul adevărate perle de sensibilitate, frânturi de viață rupte din lumea satelor noastre. Deaceea nu simt acum jenă să-l scot în ochii lumii. Puține cărți, în care să întâlnești atâta lumină, atâta bunătate, ni se mai dau azi. O carte în care autorul nu ’ncearcă să se întrecă pe sine, să lanseze formule noi, să-și țipe disperarea, să plângă cu lacrimi de crocodil tragedia generației din care face parte. Nimic din toate acestea. O carte de nuvele. Atât. Câteva povestiri, adunate ca niște fragi într’o cofiță. Scrise pentru cei care le mai pot pătrunde finețea și parful de lucruri vechi; scrise poate numai pentru sufletul gingaș al unei duducețe de pe apa Moldovei, sau numai pentru singurătatea autorului.

Puțin, dar destul pentru a putea afirma că d-l Horia Miclescu este un mare povestitor și un scriitor cu resurse inepuizabile.

D-l Miclescu povestește frumos, cum puțini pot povesti. O limbă uneori neprecisă, sacadată, grunțuroasă, — alteori melodioasă ca sbateră ritmică a apelor în nadă; fir de poveste, clar, drept fără noduri și șarade.

„Mazuru” este o carte sinceră, scrisă vioi, cu acea căldură și acel suflu de poezie care ne-a încântat tuturor copilăria. Pagini grele de simțire, rupte din viața de toate zilele, adunate fără muiă căutare, și înșirate cu ușurința cu care încep anecdotele și poveștile nesfârșite la șezătorile țărănești.

Urmând poteca marilor înaintași, d-l Horia Miclescu a scris o carte care-i face cinste; o nouă operă de valoare care întregește contribuția semănătoristă.

Mihail Șerban

Ioan C. Antonovici. Cuvântările p. copii în șc. primară

În această comunicare făcută în ședința cercului cultural din Bârlad, de dl. I. C. Antonovici, te izbește adevărul și tăria cu care este spus. Dragostea d-sale de adevăr, de școală, de tineret, îți umple sufletul de bucurie. Și-ai vrea să fie mulți, cât mai mulți dintr'aceștia.

Și îndemnat de această dragoste curată, caută să facă bine, să aducă un real folos prin o metodă modestă, până la atingerea idealului: o școală activă, a muncii, o școală ieșită din mișcare. «Ideia unei școli în care educațiunea să primeze, ideia unei școli de educațiune națională, a unei școli de solidaritate socială și națională, la baza căreia să fie credința și munca, este exprimată și de buze regale».

Pentru aceasta este necesar și se cere «unire, muncă și optimism».

Regele nostru ne spune: „munca nu este numai suma unor energii cheltuite, ci este înainte de toate o credință într'o realizare de folos obștesc.

Lozinca și credința noastră a tuturor iubitorilor de țară trebuie să fie: muncă și optimism. Căci să nu uităm, «apa trece, pietrele rămân», «greutățile trec și realizările solide și cinstitute rămân».

Să se arunce băncile și catedra; ne trebuie o școală vie, în care să se formeze caracterele necesare țării.

Cu drept cuvânt, Regele Carol I al României a zis: «Numai caracterul hotărăște soarta unei nații. Numai puterea morală poate s'o mântue de ruină și distrugere»..

Prin școala învățării pe de rost nu se poate ajunge la a da, a forma caractere. Cunoștințele ce se dau de educator să fie aplicate în viața practică de școlari. Școala trebuie să dea, să formeze prin exemple, din viață, prin povestiri în care este mișcare, acțiune, „dragostea de viață, plăcerea în lupta pentru trai, cinstea în acțiune, încrederea în puterea de muncă”.

Dl. I. C. Antonovici, aduce un real serviciu școlii prin aceste povestiri ce îndeplinesc scopul instructiv și educativ.

Ar fi de dorit și ceilalți colegi să-l urmeze... la muncă,

M. H.

*Rugăm plătiți abonamentul la timp pentru a
putea apărea în mod regulat.*

Abonamentele se vor trimite la Redacția Revistei

Redacția și Administrația Revistei „Inmuguriri”
Str. Ion Creangă 35 — Fălticeni

D .....

Strada .....

Comuna .....

Județul .....